

Ügyszám: IV/1062-1/2023.

Alkotmánybíróság

B u d a p e s t

Donáti u. 35-45, 1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 10/1062-2/2023		
Érkezett: 2023 JÚL 10.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 1	Kezelőiroda: 3

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Dárdai Péter**, születési családi és utóneve: [REDACTED]

[REDACTED] indítványozó,

az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban Abtv.) 27. § alapján

alkotmányjogi panaszt

terjesztettem elő.

Dr. Bitskey Botond főtitkár úr IV/1062-1/2023. számú hiánypótlási felhívásának az alábbiakban kívánok eleget tenni azzal a megjegyzéssel, hogy az eredeti alkotmányjogi panaszomban foglaltakat megerősítem, illetőleg a hiánypótlási felhívásnak megfelelően kiegészítem, összegzem, tagolom, indokolom.

I. Indítványozó kérelme (alkotmányjogi panaszom)

Indítványozóként az Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pontjára tekintettel, kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Budapest Környéki Törvényszék 4.Bpkf.171/2023/2. számú határozatának (végzésének) alaptörvényellenességét a Ráckevei Járásbíróság 40.B51/2022/2. számú határozatára (végzésére) kiterjedően, és az Abtv. 43. §-ának, illetve az Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pontjának megfelelően azt semmisítse meg.

II. A határozatról történő tudomásszerzés módja és ideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló Budapest Környéki Törvényszék 4.Bpkf.171/2023/2. számú végzésének kézbesítése részemre 2023. 03.10. napján történt meg, azt elektronikus úton vettem át 2023. március 10. napján.

III. Hatáskör, illetékesség

Az Alkotmánybíróság feladat- és hatáskörét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, az Abtv. 51.§ (1) bekezdése, valamint az Abtv. II. fejezet 9. pont 27. § (1) bekezdése alapozza meg.

Az alkotmányjogi panasz előterjesztésére az Abtv. 27. §-a és az Alkotmánybíróság ügyrendjének 32. §. (2) bekezdés a) pontja biztosít lehetőséget.

IV. Nyilatkozat

Indítványozóként nyilatkozom arról, hogy

a) a rendes jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem, a Budapest Környéki Törvényszék a **4.Bpkf.171/2023/2.** számú végzésében rögzítette, hogy fellebbezésre nincs lehetőségem,

b) nem kezdeményeztem perújítást az ügyben

c) az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt.

d) az alkotmányjogi panasz határidőben került előterjesztésre így az Abtv.

30 § (1) bekezdésében biztosított 60 napos határidő megtartásra került,

e) a végzés végrehajtásának felfüggesztését nem kezdeményeztem

f) személyes adataim nyilvánosságra hozatalához, közzétételéhez hozzájárulok, amely hozzájárulást az alkotmánybíróság honlapjáról letöltött nyilatkozatminta alapján, megerősítve mellékelek..

V. Érintettség

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló egyedi ügyben hivatkozott eljárásban pótmagánvádlóként vettem részt, az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés (végzések) kapcsán, így- álláspontom szerint - saját személyemet érintő alapjogi jogsérelmet szenvedtem.

A pótmagánvádlói pozíciót a támadott végzések igazolják.

VI. Előzmények, tényállás ismertetése, pertörténet (ld. eredeti panaszomban részletezve)

Indítványozóként előjáróban meg kívánom jegyezni, hogy az ügy komplexitása okán az előzmények kapcsán szükségét éreztem annak, hogy az eredeti alkotmányjogi panaszomban, részletesen ismertessem azokat a tényeket, hivatkozásokat, érveket, azon jogszabálysértéseket is, amelyek többségére a beadványaimban is hivatkoztam. Tisztában vagyok azzal, hogy az egyéb jogszabálysértések (melyek nem az alapjogi sérelmekkel függnek össze) nem képezik jelen alkotmányjogi panasz tárgyát, az ügy teljes átláthatósága érdekében fejtettem ki, melyeket – jelen hiánypótlásban nem kívánok megismételni-, de az abban foglaltakat megerősítem. **Panaszom nem irányul a bírói döntés jogszerűségének vagy megalapozottságának felülvizsgálatára**, tudatában annak, hogy az Alkotmánybíróság nem

egy további jogorvoslati fórum, az eredeti panaszomban részletezett, terjedelmes tényállás ismertetést az összefüggések miatt tartam a T. Alkotmánybíróság elé.

Az alkotmányjogi panaszomban a Ráckevei Járásbíróság **40.B.51/2022/2** számú döntését, illetve a Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság, **4.Bpkf.171/2023/2.sz** helybenhagyó végzéseit sérelmeztem, egyúttal hivatkozom arra, hogy miután a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi érvelésével, indoklásával egyetértett, ezért alkotmányjogi panaszomban kifogásolt alapjogi normák sérelme mindkét végzésre értendő.

A végzések alkotmányossági szempontú felülvizsgálatát kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságtól a bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség miatt, a lentebb hivatkozott Alaptörvény rendelkezéseinek megsértését az alábbi. VII. pontban fejtem ki.

VII. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenléte, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pontjával összhangban.

Alapjogi normák sérelme, az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései

VII/1. Alaptörvény XV. Cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2)-(3) bekezdéseinek sérelme

Az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2)-(3) bekezdése tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt. A törvény előtt mindenki egyenlő, Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül biztosítja.

„Az egyenjogúság-egyenlőség gondolatvilága szinte az emberiség öntudata ébredésével egykorú” (Balogh Zsolt: Az alkotmány magyarázata KJK. KERSZÖV. 2003. 635. oldal)

Álláspontom szerint a támadott végzések **azért alaptörvény-ellenesek**, mert sértik az egyenlő bánásmód követelményét, az emberi méltóságot is sértő megkülönböztetés diszkriminatív. Diszkriminatív, mert tárgyilagosan és észszerűen nem indokolható különbségtételre alapul.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatt alaptörvény-ellenesség akkor is megállapítható, *„ha a megkülönböztetés nem a jogszabály szövegén, hanem a jogszabálynak tulajdonított értelmezés eredményén alapul” {3031/2019.(II.13.) AB határozat}*

Megítélésem szerint mind az első-, mind a másodfokú bíróság alaptörvényellenesen, az **Alaptörvény 28. cikkében foglalt kötelezettségét megszegve** értelmezte a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. Törvény (a továbbiakban Ehtv) 8. § (2) bekezdését, amikor is döntését arra alapozta, hogy a vallási közösség belső szabályon alapuló döntését állami szerv nem bírálhatja felül, a jogszabályban nem szabályozott belső jogviszonyból eredő jogviták elbírálására állami szervnek nincs hatásköre.

A támadott végzések engem, mint indítványozót hátrányosan megkülönböztettek, ezzel is sértve az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2)-(3) bekezdésében biztosított jogomat. Álláspontom szerint a **végzésekben foglalt jogértelmezések, nem egyeztethetők össze az Alaptörvénnyel.**

Az állam a vallási és lelkiismereti kérdésekben kötelezően semleges, de abban nem lehet közömbös, hogy törvényei révén az egyén ezen jogainak kiteljesedését biztosítsa. Az állam és egyház különválasztásának elve azt tiltja, hogy az állam az egyházak belső ügyeibe beavatkozzon, de az emberi méltóság mindenkit megillető jogából következően abban már nem lehet közömbös, hogy az egyházak belső normatív szabályzatai, eljárásrendje megfeleljenek az alkotmányos elveknek. Az állam nem maga alakítja ezt a normarendszert, de azt nem tűrheti el, hogy ha ez nem marad az alkotmányos keretek között, azt orvosolnia kell.

Az állam és a vallási közösségek elválasztásának az Alaptörvény VII. cikk (3) pontjában rögzített garanciája korlátot képezne a hatóság előtt, a közvérdra üldözendő, közfeladati helyzettel visszaélést elkövető lelkész, büntetőjogi felelősségre vonásának esetében? Álláspontom szerint nincs ilyen korlát, ezért a bíróságok téves jogértelmezése vezetett alapjogi sérelmeimhez.

Megítélésem szerint a **nem törvényes hatáskörében eljáró egyházi szerv határozatait, azok helyessége alapjogi normáknak való megfelelése, jogszerűsége szempontjából** a hatóságnak, bíróságnak felül kell vizsgálnia annak érdekében, hogy a határozattal hátrányosan érintett állampolgárnak az Alaptörvény XXIV. cikk, (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk, (1) bekezdésében, a VII. cikk (1) bekezdésében a VI. cikk (1) bekezdésében garantált jogai ne sérüljenek.

Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben már több döntésében iránymutatást adott.

"[29] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az azonos szabályozási körbe vont jogalanyok közötti olyan, alkotmányos indok nélkül tett megkülönböztetés tilos, amelynek következtében egyes jogalanyok a többiekhez képest hátrányos helyzetbe kerülnek. (lásd például 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat indokolás [168])

Az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése alapján:

„Mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához.”

Az Alaptörvény VII. cikk (5) bekezdése alapján, alkotott Ehtv. I. § (1) bekezdése szerint :

„A lelkiismereti és a vallásszabadság mindenkit megillető alapvető jog, amely nem köthető semmilyen jogi formához.”

A gondolat, a vallás és a lelkiismeret szabadságának egyéni jogként *minden* természetes személy alanya, állampolgárságra, a személyi szabadság esetleges korlátaira való tekintet nélkül. A vallásszabadság *közösségi* oldala, a vallási meggyőződés másokkal együttesen történő kinyilvánítása, gyakorlása és tanítása az **Alaptörvény védelmét élvezi**. Ez nem csupán a vallás megválasztásának a szabadságát jelenti, de azt is, hogy **ezt a szabadságot, mindenki vallásos szertartások végzése útján vagy egyéb módon, akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan gyakorolja.**

Egyébiránt a bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy törvényes hatáskörében eljáró egyházi szerv egyházi eljárás keretében, vagy egyéb eljárás keretében hozta meg döntését, amelynek a bíróság nem tett eleget. azaz nem vizsgálta, hogy a vádlott milyen minőségében járt el döntéshozatala során

A nem egyházi belső szabály alapján hozott határozat, nem nevezhető határozatnak sem, álláspontom szerint csupán döntés, és nem az egyházé, hanem azon lelkész személyé, aki az egyházi különleges jogállásával visszaélve, a közfeladati helyzetével visszaélve hozta a törvénysértő joggyakorlásra felhasználható, egyházi határozatnak nem minősíthető döntését.

A bíróságnak az Alaptörvény 28. cikke alapján vizsgálnia kellett volna, a feljelentési tényállásban lévő, a belső szabályt sértő kiközösítési döntés alapjogi vonatkozásait, konkrétan, hogy sérültek-e az alapjogok, tehát téves a bíróság azon következtetése, hogy nem vizsgálhatja felül állami szerv a döntést. Ezen interpretáció alapján tehát egy jogállamban sérülhetnek alapjogok, mert a döntést egyházi személy(ek) hozták.

Álláspontom szerint az állam és a vallási közösségek elválasztása nem jelenti az egyház belső szabályainak az állami törvények, különösen nem jelentheti az Alaptörvény felettségét. Nem jelentheti azt, hogy az alapjogaiban sérelmet szenvedett személyt elzárná attól a lehetőségtől, hogy az állami jogszabályokon alapuló igényét a bíróság elé vigye, nem vezethet oda, hogy az egyházakkal jogviszonyba kerülő személyek alkotmányos alapjogai sérüljenek. A bíróság ezzel ellentétes értelmezése alkotmányos alapjogomat sértette, hiszen feljelentésemet negligálva diszkriminatív módon a bírósághoz fordulás jogát, de facto megvonta tőlem, az egyházi autonómiát nem az alapjogokkal összhangban értelmezte, azaz döntése nem alkotmánykonform.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes tekintetben, hogy

„A bíróságnak a többféleképpen értelmezhető jogszabályszöveg normatartalommal kitöltésekor lehetősége és az Alaptörvény 28. cikke értelmében kötelessége is van arra, hogy

a norma alkalmazásakor és értelmezésekor az Alaptörvénnyel összhangban álló értelmezést válasszon. Az Alaptörvénnyel összhangban álló értelmezés, ha egy jogszabálynak több lehetséges értelme is van, nem jelent contra legem értelmezést vagy a normatartalom mellőzését.” { 9/2016. (IV.6.) AB határozat, Indokolás (37.), 3031/2019. (II.13) AB határozat Indoklás (43.)

A vallásgyakorlás joga a kommunikációs alapjogok közé illeszkedik, amely tartalmazza a vallásgyakorlás szabadságát is, védve mind az egyéni meggyőződés szerinti életvezetést, mind a vallási közösségek önállóságát. **A vallási közösségben való részvétel az egyházak által ellátott oktatási, szociális, karitatív kommunikációs jog is, a vallásgyakorlás szabadsága, hogy az egyén hitét ezen keresztül is megélje, kinyilvánítsa.**

Az egy-egy országban működő vallási közösségek történelmi és társadalmi súlya, nemzetközi kapcsolatrendszere eltérő, de a vallásgyakorlás része az is, hogy az egyén ne legyen korlátozva a nemzetközi kapcsolatokban való részvételtől.

Az Ehtv. alábbi rendelkezései álláspontom alátámasztására

A LELKIISMERETI ÉS VALLÁSSZABADSÁG JOGA

1§ (1) „A lelkiismereti és a vallásszabadság mindenkit megillető alapvető jog, amely nem köthető semmilyen jogi formához.”

(2) A lelkiismereti és vallásszabadság joga magában foglalja a **vallás vagy más meggyőződés szabad megválasztását vagy megváltoztatását** és azt a szabadságot, hogy vallását vagy más meggyőződését mindenki vallásos cselekmények, szertartások végzése útján vagy egyéb módon, **akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan vagy a magánéletben kinyilvánítsa** vagy kinyilvánítását mellőzze, gyakorolja vagy tanítsa.

(3) A lelkiismereti vagy vallási meggyőződés megválasztása, elfogadása, kinyilvánítása és megvallása, továbbá annak megváltoztatása, illetve gyakorlása miatt senkit előny vagy hátrány nem érhet.”

7/A. §(4)

„A vallási közösség kizárólag olyan vallási tevékenységet gyakorolhat, amely az Alaptörvénnyel nem ellentétes, jogszabályba nem ütközik, és nem sérti más közösségek jogait és szabadságát.”

8.§(2)

„A vallási közösség hitelvei, belső törvénye, alapszabálya, szervezeti és működési szabályzata vagy azoknak megfelelő más szabályzata (a továbbiakban együtt: belső szabály) alapján hozott határozat érvényre juttatására állami kényszer nem alkalmazható, azt állami hatóság nem vizsgálhatja. A vallási közösség belső szabályon alapuló döntését állami szerv nem

módosíthatja vagy bírálhatja felül, a jogszabályban nem szabályozott belső jogviszonyokból eredő jogviták elbírálására állami szervnek nincs hatásköre.”

11.§ (2):

„A belső egyházi jogi személy a bevett egyház, a bejegyzett egyház, illetve a nyilvántartásba vett egyház belső szabálya szerint működik...

20. § (1)

„A jogi személyiséggel rendelkező vallási közösség saját belső szabálya, hitelvei és szertartási rendje szerint működik.”

Jelen esetben nem vallási ügyről van szó, hanem olyan ügyről, amely állami joghatóság alá tartozik.

Az ügy szempontjából álláspontom szerint nagy jelentősége van annak, hogy milyen eljárásban született a döntés, **törvényes hatáskörében** járt-e el a feljelentett, egyáltalán milyen minőségében hozta meg a döntését, (egyházi törvényeket megkerülve, kijátszva?) vagy megsértve az egyház alkotta belső szabályt?amit a bíróság egyáltalán nem vizsgált, azaz nem vizsgálta, hogy törvényes hatáskörében járt-e el a vádlott..

Miután a bíróság ezt nem tette vizsgálatá tárgyává, **ezáltal nemcsak a tisztességes eljárás alapelvi követelménye, hanem a bírósághoz fordulás joga is sérelmet szenvedett.**

Az állam és az egyház elválasztásának elvében kinyilvánított egyházi autonómiát más alapjogokkal összhangban kell értékelni, értelmezni, a bíróság azonban nem eszerint járt el. Az állam és a vallási közösségek elválasztásának elve csak azt tiltja, hogy az állam vallási kérdésekbe beavatkozzon. A közfeladati helyzetével visszaélve, jogtalan hátrányt okozó lelkes cselekménye pedig nem doktrinális, nem vallási kérdés, hanem a Btk. 306. § -ba ütköző aktus, amely álláspontom szerint állami joghatóság értékelési körébe tartozik.

Mindenképpen figyelembe kellett volna vennie az eljáró bíróságoknak a döntéshozataluk előtt az alábbiakat, az Alaptörvény szellemének függvényében:

A lelkiismeret szabadsága a vallásszabadsággal szorosan összefonódik. A lelkiismeret fogalma ugyanakkor jogilag nem meghatározott. Ez nem jelenthet csak annyit, hogy a „szekuláris vallásszabadság jegyében” az egyén a vallási meggyőződésének megfelelő vallást választ és ezt jogosult kinyilvánítani. A szekularizált ám civilizált államban a hivatalosan is elismert egyházak **csak a nemzeti minimumot jelentő alaptörvénnyel, alkotmánnyal összhangban működhetnek.** Ez azt is jelenti, hogy magának az egyháznak is **kötelessége tiszteletben tartani az emberi méltósághoz, a lelkiismereti szabadsághoz, a személyiség integritásához való jogot.** Ez is része annak az állam intézményvédelmi kötelezettségnek, miszerint az egyén nem kergethető önmeghasonlásba, nem hozható lényeges meggyőződéseivel összeegyeztethetetlen helyzetekbe.

A 4/1993. (II. 12.) AB határozat azt is tartalmazza, hogy az állam nem foglal állást hitbéli kérdésekben, de ez nem jelenti azt, hogy a vallás és az egyház sajátosságait az államnak a figyelmen kívül kellene hagynia. Az Alkotmányból csak a vallásszabadság olyan korlátozásának tilalma következik, amely kizárólag a vallásos meggyőződésre, illetve a vallásgyakorlásra vonatkozik.

A gondolat, a vallás és a lelkiismeret szabadságának egyéni jogként minden természetes személy alanya, állampolgárságra, a személyi szabadság esetleges korlátaira való tekintet nélkül. A vallásszabadság közösségi oldala, a vallási meggyőződés másokkal együttesen történő kinyilvánítása, gyakorlása és tanítása az Alaptörvény védelmét élvez.

VII/2 Alaptörvény XXVIII. cikk (1), XXIV. cikk, (1)

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.

XXIV. cikk, (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Álláspontom szerint Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított, tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz fűződő alkotmányos alapjogom sérelme, a bíróságnak az Az Alaptörvény VII. cikk (3) bekezdését, illetve az Ehtv. 8.§ (2) pontját érintő, téves jogértelmezése kapcsán állt be.

40.B51/2022/2. számú határozat:

[22] Az Alaptörvény VII. cikk (3) bekezdése deklarálja, hogy az állam és a vallási közösségek különváltan működnek. A vallási közösségek önállóak.

[23] A lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) 8. § (2) bekezdése deklarálja, hogy a vallási közösség hitel ve, belső törvénye, alapszabálya, szervezeti és működési szabályzata vagy azoknak megfelelő más szabályzata alapján hozott határozat érvényre juttatására állami kényszer nem alkalmazható, azt állami hatóság nem vizsgálhatja. A vallási közösség belső szabályn alapuló döntését állami szerv nem módosíthatja vagy bírálhatja felül, a jogszabályban nem szabályozott belső jogviszonyokból eredő jogviták elbírálására állami szervnek nincs hatásköre.

A bíróság az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított, a határozatok „törvényben meghatározottak szerinti indoklási kötelezettségéhez fűződő jogomat megsértve, nem indokolta, a végzésében, hogy az állam és a vallási közösségek különvált

működésének, elvéhez, mely jogszabályi hely alapján tartozik hozzá, és az egyház törvényes működésének részét, mely jogszabályi hely alapján alkotja, az az egyház működési - belső szabályát, **több ponton sértő fegyelmi eljárás**, amelyet a Btk.306.§ -ba ütköző cselekményével, a közfeladati helyzetével visszaélve eljáró lelkész, jogszerűen lefolytathat, majd az Alaptörvény VII. cikk (1), illetve VI. cikk(1), pontjaiban garantált alapjogot sértő joggyakorlásra felhasználhat, a sértett egyházztaggal szemben.

A bíróság az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított, a határozatok „törvényben meghatározottak szerinti indoklási kötelezettségéhez fűződő jogomat megsértve, nem indokolta, hogy a vallási közösségek önállóságának részét, mely jogszabályi helyre alapozva képezheti, az egyházi személy által, a szabályos fegyelmi eljárás lefolytatását előíró belső szabálynak, a több ponton, nem önállóan, hanem önkényesen történő megsértésével elkövetett azon jogtalan hátrány okozása, amellyel a sértettnek az Alaptörvény VII. cikk (1), illetve VI. cikk(1), pontjaiban garantált alapjogait sérti.

Én, mint magyar állampolgár büntetőjogi védelem tárgyává tettem a sérelmemre, közfeladati helyzettel visszaélés által, jogtalan hátrányt okozó lelkész cselekményét, azonban a hatóság azzal az indokkal utasította el a jogtalan hátrányt elszenvedett sértetti vádindítványomat, mert egyházi személy, lelkész volt az elkövető, és **csak az elkövető lelkész, vallásszabadságához való jogának, annak legbelső magvának sérelmével lehetne a bűncselekmény körülményeit vizsgálat tárgyává tenni.**

40.B51/2022/2. számú határozat [24] indoklási pont:

„Nem vitás, hogy a pótmagánvádlót a bírósághoz való fordulás joga megilleti, azonban e jog csak a vallásszabadsághoz való jog legbelső magvának sérelme nélkül gyakorolható, tehát nem korlátlan”

Ez a téves jogértelmezés alapjogi sérelmet okozott számomra, az indoklás mellőzi a tisztességes eljárás követelményét.

A megsemmisíteni kívánt döntés azért is ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, mert nem tette lehetővé a bíróság, hogy a pótmagánvádlóként, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított, a határozatok „törvényben meghatározottak szerinti hatósági indoklási kötelezettségéhez fűződő jogommal az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján garantált, tisztességes bírósági eljárás keretein belül vizsgálathassam ki az engem ért jogsérelmet, és védhessem meg, az Alaptörvényben biztosított, VI. cikk (1) bekezdése, VII. cikk (1) bekezdése szerinti, illetve az Alaptörvény VII. cikk (5) bekezdése alapján, alkotott: A Lelkiismeret és a vallásszabadság joga 1. §. (2) (3) bekezdéseiben garantált jogaimat. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján garantált, tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jog nem lehet diszkriminatív, engem éppen úgy megillet, mint egy lelkészt.

Tisztelettel jelzem, hogy jelen panaszom nem a büntető igény érvényesítésének kikényszerítésére és az elkövető megbüntetésére irányul, kizárólag azt bizonyítja, hogy a vizsgálándó bírósági eljárásokban azért születtek az általam sérelmezett kedvezőtlen döntések, mert az eljáró bíróság, illetve a Törvényszék, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikkében deklarált tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat(fair trial), vagy a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogomat, amelyet a jogerős törvényszéki végzés sem korrigált.

"...a sértettnek nincs ugyanis alanyi joga arra, hogy az állam büntető hatalmának gyakorlását kikényszerítse (pusztán arra van joga, hogy az őt ért alapjogsérelem miatt feljelentést tegyen, magánindítványt nyújtson be, vagy épp pótmagánvádlóként lépjen fel." {3103/2018. (IV. 9.) AB végzés, Indokolás [28]}.

Nem tette lehetővé a bíróság, hogy a **XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján**, egy tisztességes és nyilvános tárgyaláson, a perben a jogaimat és kötelezettségeimet gyakorolva, lehetőségem legyen büntetőjogi védelem tárgyává tenni az **Alaptörvényben biztosított, VI. cikk (1) pontja szerinti a szabálysértő kiközösítés objektív előírásainak nyomán beállt** „jó hírnévhez”, „fűződő, valamint a **VII. cikk (1) pontja szerinti, a** 'Vallásszabadsághoz' fűződő jogaimat ért sérelmet.

A Bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádindítványban rögzített tényállás szerint: " a pótmagánvádlót jogainak gyakorlásában korlátozta az, hogy őt a vallási közösségből kizárták, vagyis a hátrány kimutatható..." Azaz a Btk.306.§-ba ütköző büntett célzatának eredményét, a sértetti oldalon megállapította. A bíróság a **40.B51/2022/2.** számú határozatának [25]. indoklási pontjában, azt a meggyőződését rögzítette, hogy:

„amennyiben a bíróság lehetőséget biztosítana arra, hogy a pótmagánvádló az állami büntetőigény érvényesítőjeként lépjen fel, a bírósági eljárás tárgyát az képezné, hogy a vádlott az egyház belső normáit megsértve hozott-e döntést a pótmagánvádló kiközösítéséről." Azonban jogszabály helytelen értelmezése mellett, teljesen iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ha „Amennyiben ennek vizsgálatára kerülne sor, az állam semlegességének követelményéből fakadó, az állam és az egyház elválasztásának garanciája nem jutna érvényre."

Az államnak az egyházak és szerveik önállóságát tiszteletben kell tartania. Az államnak ugyanakkor az egyházak önállóságának elismerése során más alapvető jogokra és köteleességekre is figyelemmel kell lennie... az állam és egyház elválasztásának elvében foglalt egyházi önkormányzati jogot más, az Alkotmányban a természetes személyek számára biztosított alapjogokkal összefüggésben kell értelmezni.

Az állam és egyház elválasztásának, illetve a bírósághoz való fordulás jogának együttes értelmezése alapján az állami bíróságok kötelesek az egyház szolgálatában álló személy állami jogszabályokból eredő jogait és kötelezéseit érintő jogviták érdemi elbírálására (32/2003 (VI.4) AB határozat)

Ismételten az a kételyem, egyben sérelmezem, hogy az állam és az egyház elválasztásának az Alaptörvény VII. cikk (3) pontjában rögzített garanciája korlátot képezne a hatóságok, bíróságok előtt, a közvádra üldözendő, közfeladati helyzettel visszaélést elkövető lelkész(ek), büntetőjogi felelősségre vonásának esetében?

Egyébiránt azért sem volt tisztességes az eljárás, mert a feljelentésem alapját képező hangfelvételeken egyértelműen hallható, hogy egyrészt nem hangzott el a [REDACTED] [REDACTED] belső szabályában előírt, a szabályos fegyelmi eljárás megkezdését jelző ima, másrészt az is hallható, hogy a tárgyalást elnapolta a feljelentett, majd a távozásomat követően, azonnal meghozta a szabálysértő kiközösítési döntését. Kérdéses tehát az is, hogy beszélhetünk-e egyházi eljárási cselekményről, egyházi határozatról, ezért sem hivatkozhat irathűen arra a bíróság, hogy az egyház belső normáinak megsértését kellett vizsgálnia, mivel nem tisztázta a bíróság ezen körülményt.

Tisztességtelen az eljárás azért is, mert a bíróság nem vizsgálta, hogy a vádlott egyházi minőségben, a közfeladati helyzetéből fakadó különleges jogállásával hozott egyházi határozatot azzal, hogy a belső szabály alapján járt el, vagy nem egyházi minőségben hozott döntést azzal, hogy a a Btk 306.§ ba ütköző módon, a közfeladati helyzetével visszaélve nem a belső szabály alapján járt el.

A bíróságoknak -az általam támadott végzései, a [REDACTED] de facto a Magyar Állam területén egzsztáló, olyan, az Alaptörvényben biztosított, alkotmányos alapjogokat, minden büntetőjogi konzekvencia nélkül megsérthető intézménnyé emelte, amely intézményben, az egyház garanciális működését szabályozó, belső szabály előírásainak megsértése mellett hozott, törvényes egyházi határozatnak nem nevezhető döntéssel, szabadon el lehet követni, bármely bűncselekményt, legyen az magán vagy közvádra üldözendő.

A bíróság az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított, a határozatok „törvényben meghatározottak szerinti indoklási kötelezettségéhez fűződő jogomat megsértve, az indoklási kötelezettségét elmulasztva, nem indokolta, hogy milyen hiteles bizonyítékok, tények győzték meg arról, hogy a [REDACTED] velem szemben lefolytatott, belső eljárását sérelmeztem, ebből levezethetően sértette meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes tárgyaláshoz való jogomat.

A bíróság nem cáfolta az indoklásában azt az általam bizonyított tényt, amelyet a fellebbezésemben egyértelműen kifejtettem, miszerint nem folytattak le belső egyházi eljárást velem szemben, mivel ahhoz a belső egyházi eljárás vonatkozó szabályait kellett volna követniük.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) pontja szerint biztosított jogom megsértésével. azt a közfeladati helyzettel visszaélés, (Btk.306.§) miatt elszenvedett jogsérelmet „nem tették helyre”, ami miatt a bíróságok büntetőjogi védelmét kértem, és nem csak, hogy nem tették helyre, de nem is vizsgálták ki, azáltal, hogy megfosztottak engem attól az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) pontja szerinti alkotmányos alapjogomtól, hogy a jogaimat törvény által

felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Ezen alapjogsérelmem az Alaptörvény XXIV. cikk, (1) bekezdésében garantált jogom megsértésének következménye, amely szerint, „A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni”, értelemszerűen az Alaptörvény 28. cikkével összhangban.

A határozatában a „törvényben meghatározottak szerinti indoklási kötelezettségéhez fűződő, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított jogomat megsértve, az indoklási kötelezettségét elmulasztva, nem indokolta, hogy milyen tények alapján állítja a bíróság, hogy a vallási közösségek elválasztását és együttműködését biztosító állami semlegesség keretének határa, a vallási közösségek széles körű autonómiáját, a vallási közösségek szabad önrendelkezését, mely jogszabályban megállapítottan terjesztheti ki a közfeladati helyzettel visszaélést elkövető egyházi személyek jogellenes törvénysértő tetteire is.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzítettekkel összefüggésben előadom, hogy a Kúria Büntető-Közigazgatási-Munkaügyi és Polgári Kollégiuma joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleménye „Az ítélet bizonyosság elméleti és gyakorlati kérdéseinek elemzése” körében megállapítja a törvényben meghatározottak szerinti indoklási kötelezettség kapcsán a következőket:

„Az indoklási kötelezettség a hatósági jogalkalmazói munkával, különösen a bírói döntésekkel szemben támasztott garanciális jellegű alkotmányos követelmény. Az indoklási kötelezettségnek a jogbiztonsággal és a tisztességes eljárás követelményeivel fennálló szoros összefüggésére figyelemmel azt a jogalkotó a jogforrások hierarchiájában a legmagasabb szinten, az Alaptörvény XXIV. cikkében helyezte el.

A bíróság azt is kimondta, [15] A bíróság ugyanakkor rámutat arra, hogy a közfeladati helyzettel visszaélés büntetnének bár nincs közvetlen sértettje, azonban ez nem zárja ki, hogy közvetetten valakinek a jogát, jogos érdekét sérti vagy veszélyezteti a bűncselekmény.”

Az elsőfokú bíróság ennél a pontnál az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz fűződő jogomat megsértve, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított, a határozatok „törvényben meghatározottak szerinti indoklási kötelezettségéhez fűződő jogomat megsértve, indoklást nélkülözve nem mutat rá arra a forrásanyagra, amely alapján a téves megállapítást tette, a sértetti jogállás tekintetében.

Az Alkotmánybíróság 23/2018. (XII.28.) AB határozatában *alapvető alkotmányjogi kérdésnek tekintette, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog érvényesül-e akkor, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását mellőzi.* (Ind. 19)

Alaptörvény 28. cikk

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Az Alkotmánybíróság fentebb hivatkozott 23/2018. (XII.28.) AB határozata szerint

(26) „Az Alaptörvény 28. cikke és a XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.”

(24) „A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv.27. §) az egyéni jogvédelem mellett, és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is {13/2015.II.2} AB határozat. Indoklás (18) Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e”

A bíróság figyelmen kívül hagyta az Ehtv. preambuláját és a törvényalkotáskor kitűzött célját,

Az egyházügyi törvény módosításával kapcsolatos cél, a fellebbezés mellé csatolt 1.számú mellékletben található.)

Az Alaptörvény-ellenes jogszabályértelmezés a döntést érdemben befolyásolta, az alapjogsértés az ügy érdemére egyértelműen kihatott. Az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott bírói kötelezettség elmulasztása nyilvánvalóan nem az én közvetlen alapjogi sérelmem, azonban ezen kötelezettség elmulasztása, az Alaptörvénnyel való összhangja vizsgálatának elmaradása vezetett az Alaptörvény XXVIII. szakasza szerinti alapjogsérelmemhez, azaz a tisztességes eljárás követelményének megsértéséhez.

Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben már több döntésében iránymutatást adott.

„[29] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az azonos szabályozási körbe vont jogalanyok közötti olyan, alkotmányos indok nélkül tett megkülönböztetés tilos, amelynek következtében egyes jogalanyok a többiekhez képest hátrányos helyzetbe kerülnek. (lásd például 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat indoklás [168]).”

„Bizom abban, hogy jogállamban a bíróság által értelmezett jogszabálynak létezik olyan értelmezése is, amely eltérő, az Alaptörvénnyel összhangban álló eredményre vezet”
{3031/2019. (II.13.9 AB határozat Indoklás (43)}

„Az Alkotmánybíróság előtti eljárás során nem annak van jelentősége, hogy a támadott ítélet ellentmondásban van-e a Kúria ítéleteivel, hanem pusztán annak, hogy a támadott ítélet meghozatala során a bíróság Alaptörvénnyel összeegyeztethető eredményre jutott-e. A bíróság értelmezése ugyanis **nem vezethet az Alaptörvénnyel ellentétes eredményre, egyúttal nem hozhatja olyan helyzetbe az eljárásban résztvevő feleket, hogy a bíróság alaptörvény-ellenes értelmezése folytán szenvedjenek hátrányt.** Ennélfogva a Kúria ítéletei nem alkotmányossági mércét állítanak fel, hanem csupán azt támasztják alá, hogy a bíróság által értelmezett jogszabálynak létezik olyan értelmezése is, amely eltérő, az Alaptörvénnyel összhangban álló eredményre vezet” {3031/2019. (II.13.9 AB határozat Indoklás (43)}

Sérelmezem, hogy a bíróság az ügy **alapjogi vonatkozásait nem vizsgálta**

Az Alaptörvény 28. cikket érintően az Alaptörvény 7. módosítása kapcsán az Általános indoklás szerint (T/332. számú javaslat indoklása)

„Az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok és közvetetten más közhatalmi szervek jogértelmezésére irányuló szabály, amely a jogszabályok értelmezésével kapcsolatosan ad eligazítást, iránymutatást.

A Javaslat – a rendelkezéshez kapcsoló alkotmánybírósági gyakorlatot (lásd erre vonatkozóan például a 3325/2012. (XI.12) AB végzést, 3231/2014. (IX.22) AB végzést), valamint a Kúriának a rendelkezéssel kapcsolatos értelmezését (lásd például a Kúria Mfv. 10.272/2015/4. számú döntését) nem érintve – megállapítja, hogy a teleologikus jogértelmezés keretében a bíróságoknak **elsősorban a jogalkotó által meghatározott célt kell figyelembe venni**”

A fentiekhez kapcsolódóan a 2018. évi 132. Törvény 3.§-hoz az Ehtv.8.§ (2) bekezdését **módosító rendelkezéshez fűzött jogalkotói indokolás,** amely szerint a vallási közösségek számára a **törvény lehetővé tesz minden olyan vallási tevékenység végzését,** amely az **Alaptörvénnyel nem ellentétes, jogszabályba nem ütközik,** és **nem sérti más személyek jogait és szabadságát.**

Sulyok Tamás az Alkotmánybíróság Elnöke a Győri Ítélőtábla 15 éves évfordulójának alkalmából rendezett konferencián tartott beszédében az Alaptörvény 28. cikkében szabályozott új jogértelmezési alapparadigma kapcsán a következőket emelte ki:

„Eszerint a bíróságok a szakági jogszabályokat kötelesek az Alaptörvénnyel összhangban értelmezni.

A bírónak tehát **elemi érdeke,** hogy feltárva az ügy alapjogi érintettségét, megtalálja az általa alkalmazott szakági jogszabályok **alkotmány-konform** értelmezési tartományát.”

Szigeti Krisztina: A bírói jogértelmezés és a hetedik Alaptörvény-módosítás ESz, 20184. 9-17 o.) cikke szerint „Az Alaptörvény Hetedik Módosítása – általánosan használt kifejezéssel élve – az objektív mellett a szubjektív teleológiai értelmezési módot is alkotmányos rangra emelte. A bíróságnak a jogszabály-értelmezés során nemcsak a törvény, hanem a jogalkotó célját is vizsgálnia szükséges, amennyiben felmerül az alkotmány-konformitás követelménye. A módosítás indokolása pedig azt hangsúlyozza, hogy a két módszer közül az utóbbit kell előnyben részesíteni.”

Álláspontom szerint az általam támadott bírói döntés nem alkotmány-konform. Amennyiben a bíróság a 2011. évi CCVI. törvényt (Ehtv 8.§ (2)), az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi az Alaptörvény 28. cikke alapján, úgy nem következett volna be az Alaptörvény XV. cikk (1), (2), bekezdéseinek és a XXVIII. cikk (1) bekezdésének engem ért sérelme, mivel a Bírósági tárgyaláshoz fűződő alkotmányos alapjogommal élve független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyalás keretén belül, pótmagánvádlói minőségemben bizonyíthattam volna, a feljelentett lelkész(ek) által sérelmemre elkövetett, jogtalan hátrányt eredményező, közvérdra üldözendő bűncselekményt.

A támadott bírói döntés és az Alaptörvény VII. cikk (1)VI. cikk (1) bekezdése között okozati összefüggést alapozza meg az a tény, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált jogommal élve, bizonyíthattam volna, hogy a feljelentett egyházi személy, a közfeladati helyzettel visszaélve, a [REDACTED] törvényes működését szabályozó, garanciális belső szabályt, több ponton sértve közösisített ki az egyházból, és fosztott meg Alaptörvényt sértve, a VII. cikk (1) pontja szerinti, a 'Vallásszabadsághoz' fűződő jogomtól, valamint a VI. cikk (1) bekezdésében garantált jó hírnevem tiszteletben tartásához fűződő jogomtól. A törvény előtti egyenlőség alkotmányos követelménye a bírósághoz fordulás tekintetében sem valósult meg az ítékezés során. Az Alaptörvény II. cikke alapján biztosított, az emberi méltóságomhoz fűződő jogom is csorbult ezáltal.

Ezen törvényt sértő döntésével egyrészt megfosztott(ak) attól az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésében garantált alapjogomtól, hogy a vallási vagy más meggyőződésemet szabadon megváltoztathassam- másrészt megfosztott(ak) attól a szabadságomtól, hogy a vallásomat vagy más meggyőződésemet, a [REDACTED] vallásos cselekményei, szertartásai végzése útján, másokkal együttesen, nyilvánosan kinyilvánítsam, vagy kinyilvánítását mellőzzem, gyakoroljam vagy tanítsam. Emellett megfosztott(ak) attól az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében garantált alkotmányos alapjogomtól, hogy a jó hírnevemet tiszteletben tartathassam, nemzetközi szinten, több mint 8 millió egyháztág előtt, mivel a törvényt sértő kiközösítése következményeként, a belső szabály objektív előírása alapján, közmegvetést tárgya lettem.

A rendes bíróságok támadott végzései, gyakorlatilag konzerválták, a közfeladati pozíciójával visszaélő feljelentett egyházi személy, által, nekem okozott azon alkotmányos alapjogsérelmeket, amelyek egyrészt az Alaptörvény VII. cikk (5) pontja alapján alkotott Ehtv

1.§ (3), 11.§ (2) **pontjaiba** ütköznek, továbbá jogfosztottá tesznek az Alaptörvény VII. cikk (1), VI. cikk (1) bekezdésében garantált alapjogaimat illetően.

A bírósághoz fordulás alapjogát, ezen alapjog tartalmát az Alkotmánybíróság több határozatában értelmezte [9/1992. (I. 30.) (ABH 1992, 67.), 59/1993. (XI. 29.) (ABH 1993, 335.), 1/1994. (I. 7.) (ABH 1994, 35.) AB határozatok]. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy ez az alkotmányi rendelkezés **mindenkinek** alanyi jogosultságot biztosít ahhoz, hogy jogát független és pártatlan bíróság előtt érvényesítse. Az alapvető jogból következően az államra az a kötelezettség hárul, hogy a jogok és kötelezettségek (jogviták) elbírálására bírói utat biztosítson. Az 59/1993. (XI. 29.) határozatában rámutatott arra, hogy a bírósághoz fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A feleknek Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelezettségeiket elbírálja. (930/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 502, 505.)

Sulyok Tamás az Alkotmánybíróság Elnöke az Erkölcs és a Jog témakörben 2019. október 2-án tartott konferencián elhangzott beszéde szerint:

„Régi bölcsesség, hogy a jog van az emberért, és nem fordítva...A XX. század tanulságai különösen nyomatékosra tették azt, hogy csakis az embereknek, az emberekre tekintettel alkotott jog elfogadható, az alapjogok pedig erkölcsi minimumot, a társadalom erkölcsi közmegegyezését tartalmazzák. Az alapjogok a sérthetetlen emberi méltóságra vezethetők vissza” (Jogászvilág.hu)

„A jogalkotói cél figyelembevétele fontos követelmény a jogalkalmazás során” {3031/2019. (II.13) AB határozat (68)}

Varga Zs. András: Törvényjavaslatok indoklása (Pázmány Péter Katolikus Egyetem)

1.1.b) *„Az értelmezés során nemcsak a jogszabályok céljára, hanem azoknak Alaptörvénnyel való összhangjára is figyelemmel kell lenni.*

1.2. *„...az új rendelkezés valóban hoz változást, mert immár megkerülhetetlenné teszi az originalista (szubjektív teleologikus, a jogalkotó szándékára figyelemmel levő) értelmezést.*

2.5 „Az Alkotmánybíróság köteles a bíróságok tekintetében érvényesíteni az Alaptörvényt.”

„...az Alaptörvény 28. cikke alapján többféle lehetséges értelmezés mellett az Alaptörvény alapján azt kell feltételezni, hogy a jogszabály erkölcsös és gazdaságos célt szolgál, a józan észnek és a közjónak megfelel. A 9/2016. (IV.6) AB határozathoz hasonlóan az adott esetben ez azt jelenti, hogy azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos

mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és a kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni az érintett személyeket illetően, továbbá az értelmezés nem vezethet önkényes eredményre {3031/2019. (II.13.) AB határozat Indoklás (37)}

*„ Az alkotmányjogi panasz és a bírói kezdeményezés sikere bizony azt jelenti, hogy az alkotmányos rendben valamilyen hiba mutatkozott, amit ki kellett onnan gyomlálni. Az ilyen esetekben – az indítványhoz kötöttség főszabályi érvényesülése okán – a magánszemélyek és a rendes bíróságok az Alkotmánybírósággal karöltve küzdenek az Alaptörvény és az alapjogok tényleges érvényesüléséért „mondta **Sulyok Tamás az Alkotmánybíróság Elnöke** (Kulcs a sikerhez - az eredményes alkotmányjogi panasz és bírói kezdeményezés ismérvei)*

Az Alkotmánybíróság a 6/2013. (III. 1.) AB határozatában, a jelenleg hatályos egyházügyi szabályozásról elfoglalt, kritikus álláspontjával **elismerte a sajátos jogállással való visszaélés lehetőségét és az ezek elleni hatékony fellépés szükségességét.** Az **Alkotmánybíróság egyfajta mérceként állította** a törvényalkotó (és a végrehajtó hatalom) elé, hogy az hatékonyan tudjon fellépni a visszaélések megakadályozása, a jogosultságokat **jogellenesen kihasználó**, illetve a nem vallási tevékenységet végző szervezetek kiszűrése érdekében. Ez a cél a **nyilvántartásba vételi eljárás feltételeinek** meghatározásával, a törvényes működést garantáló szabályokkal, továbbá egy **tárgyilagos**, a vallásszabadságot nem korlátozó, mégis **hatékony ellenőrzés (ügyész)** segítségével érhető el. Az Alkotmánybíróság rámutatott arra is, hogy **az államnak nemcsak joga, hanem kötelessége is fellépni a jogszabálysértésekkel szemben.** Ebben jelentős mértékben támaszkodni kell a vallási közösségek **önkontrolljára.**

A bíróság döntésének indoklási részében található [10]- bekezdésében, **az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogomat megsértve, indoklás nélkül figyelmen kívül hagyta a 6/2013. (III. 1.) AB, valamint 27/2014. (VII. 23.) AB határozatok** irányadó döntéseit, amelyek a Bejegyzett egyházak, illetve azok lelkeszeinek a különleges jogállásával, jelen esetben a **garanciális működést biztosító belső szabályaik megsértésével okozott, jogtalan hátrány okozás illetve jogtalan előny szerzés célzatával történő, közfeladati helyzettel való visszaélésekkel** szembeni, büntetőjogi védelem szükségességét is tárgyalja.

A bíróság helytelen, alkotmányellenes jogértelmezése, érdekmérlegelése az alábbiakat fejtegette:

„[24]A bíróság az AB határozat [74-75] bekezdéseiben rögzítetteknek megfelelően vizsgálta, hogy a bírósághoz fordulás joga - mint a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványa - korlátozásának feltételei igazolhatók-e jelen ügyben. A bíróság álláspontja szerint ugyanis a pótmagánvádló bírósághoz való fordulásának joga áll szemben a vallási közösségek autonómiájával, melynek egyik aspektusa, hogy az állami beavatkozással szemben a vallási közösségeket védelem illeti meg. A bíróság megvizsgálta a két, kollízióban álló alapjog viszonyát, és megállapította, hogy jelen ügyben bármelyik kizárólag a másik sérelmére érvényesülhet. A vallásszabadsághoz való jog legbelső magva sérülne abban az esetben, ha

bármely államhatalmi ág - így a bírói hatalom - a belső eljárásrend szerinti döntés megalapozottságát, eljárási normáknak való megfelelését vizsgálná eljárásában.”

A fent idézett AB határozat [74-75] bekezdéseiben rögzítettek:

„[74]3.4. Miután a bírósághoz fordulás jogának a korlátozását az Alkotmánybíróság a konkrét esetben megállapította, arról kellett állást foglalnia, hogy a részjogosítvány sérelme olyan súlyú-e, amely a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét és arra tekintettel a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét megalapozhatja.

[75] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában ugyanis a tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye, így a tisztességes eljáráshoz való jog nem korlátozható. Vizsgálható ugyanakkor a tisztességes eljáráshoz való jog egyes részjogosítványait érintően - vagyis a tisztességes eljárás fogalmán belül - érvényesülő korlátozások szükséges és arányos volta. A részjogosítványok ugyanis korlátozhatók, és összhatásukban garantálják az adott eljárás tisztességes jellegét”

A bíróság ezt követően azt állítja, hogy az AB határozat [74]-[75] bekezdésében rögzítetteknek megfelelően vizsgálta, hogy a pótmagánvádlónak van-e gyakorlatilag Alaptörvényben biztosított joga a XXVIII. cikk alapján a bírósághoz fordulni jogorvoslatért.

Azonban ez az állítás a valóságnak nem megfelelő. Mivel Ad1: az adott AB határozat egyértelműen leszögezi, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog korlátozhatatlan,

„a tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog.” Az AB határozott kizárólag a bírósághoz fordulás jogán belül, egyes részjogosítványok korlátozását engedi meg.”

Az Alkotmánybíróság főtanácsadója Dr. Bitskey Botond, az

„ANTIDISZKRIMINÁCIÓ ÉS EGYHÁZI AUTONÓMIA” című tanulmányában „

FUNDAMENTUM / 2004. 2. SZÁM DOKUMENTUM ÉS KOMMENTÁR / 79

egyértelműen állást foglal abban a körben, amely az egyházi autonómia határainak szükség és kötelességszerű átlépését kell, hogy eredményezze egyes hatósági eljárások vonatkozásában.

„Az állam és az egyház elválasztásának alkotmányos tartalmát elemző 4/1993. (II.12.) AB határozat következetesen a vallásszabadság oldaláról közelíti a kérdést, és a be nem avatkozás határaként a vallási kérdéseket, de nem az egyházi kérdéseket jelöli meg. Kétségtelen: az állam a vallásgyakorlás kérdéseit nem szabályozhatja, és nem ellenőrizheti. Így nem határozhatja meg a liturgiát, a belső igazgatási ügyekre tartozó döntéshozatali eljárást, nem minősíthet egyházi fegyelmi vétségnek magatartásokat, és nem határozhatja meg, hogy milyen egyházi jogkövetkezményeket kell alkalmazni elkövetőkkel szemben.

Kérdéses azonban, hogy az egyházak belső autonómiája kiterjeszthető-e a nem vallási kérdésekben született, s az egyén jogi helyzetét érintő kérdésekre is. A használt terminus technicus pontosítása ebben az esetben igen fontos, ugyanis az állami beavatkozás határvonalát csak vallási kérdések jelölhetik ki. Azt, hogy mi a vallási kérdés, az egyház dönti el, de annak szigorúan a hitelvekhez kell kapcsolódnia. Minden vallási kérdés egyházi ügy, de nem minden egyházi ügy vallási kérdés. Vallási kérdés egy keresztyén egyházban a Szentháromság Isten létezésének elfogadása. Az ezt kétségbe vonó lelkészt ezen az alapon meg lehet fosztani lelkészi mivoltától és ennek következtében addigi megélhetését biztosító foglalkozásától, mert ez a hitelvekkel szorosan összefüggő ügy, belső egyházi ügy. Ennek érdemi elbírálásába az állam nem avatkozhat bele, s úgyszintén nem írhatja elő, hogy az egyház ezt az egyházi ügyet milyen eljárás keretében vizsgálja ki, tárgyalja le, egyáltalán „bíróági” kontradiktórius eljárás keretében bírálja-e el. Kérdés azonban, hogy ha létezik erre belső előírás, de az egyház ezt az eljárást nem tartja be, ha megsérti a maga alkotta eljárás szabályait, az olyan egyházi ügy-e, amely állami joghatóság alá vonható, vagy ebben az esetben is kizárt-e a világi bírósághoz fordulás lehetősége.”

„Szorosan ide kapcsolódik - s e problémakör átvezet minket az eljárásjogok kizárólagosságára kérdéséhez - az Alkotmány által biztosított jogorvoslati jog. Mind a joggyakorlat, mind a jogtudomány egységes abban, hogy a munkaviszonyt illetően a jogorvoslati jog nem korlátozható. Fordulhat-e állami bírósághoz az az egyházi személy, akinek valamely jogos érdekeit sértette az egyház által lefolytatott eljárás törvénysértő volta? Az államnak tétlenül kell-e néznie az Alkotmány 8. §-ára is figyelemmel azt, ha az egyház saját eljárási szabályainak súlyos megsértésével hoz döntést, így például nem a hatáskörrel rendelkező belső bírói fóruma jár el, vagy a védekezés jogát nem biztosítják az eljárás alá vont személy számára? Közömbösnek kell-e maradnia az államnak abban az esetben, ha egy lelkészt koholt, nem valós és nem is bizonyított, vallási ügynek sem minősülő vád, mondjuk alaptalan pedofília vád alapján egy, az egyházi törvénykezési szabályok megsértésével lefolytatott eljárás eredményeként tiltanak el tisztségéből? Ezek az ügyek egyházi ügyek, de nem vallási ügyek. Olyan egyházi ügyek, amelyek az adott lelkész munkához való alapjogát, a tisztességes bíróági eljáráshoz való alapjogát, a jogorvoslathoz való alapjogát érintik.”

A fenti tanulmányból egyértelmű számomra, hogy az egyházi autonómia mögé „nem bújhat” a bíróság, amennyiben alapjogi normák sérülnek.

A bíróságnak kötelessége volt az Alaptörvény 28. cikkét alkalmazni, azaz alkotmánykonform döntést hozni.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az eredeti panaszomban terjedelmesen részletezett alapjogi sérelmeken túli tények előadása, az általam jogszabálysértőnek ítélt, de alapjogaimat közvetlenül nem érintő okfejtéseim miatt ne utasítsa vissza beadványomat. Jelen beadványomban igyekeztem kizárólag a végzések alapjogi vonatkozásait kiemelni.

Az Abtv. 52. § (6) bekezdése értelmében, az indítvány mellékleteként, az „1.sz Verbatim cd” lemezen, elektronikus formában, tisztelettel postai úton küldöm meg az Alkotmánybíróság részére azokat a dokumentumokat, amelyek az indítványban foglaltakat igazolják.

Végzőkig bízom a tisztességes eljárásban, bízom abban, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panaszomat befogadja és érdemi döntésében megállapítja a bírói döntések alaptörvényellenességét.

Kérem, hogy alapjogi sérelmeimet orvosolja olyképpen, hogy **semmisítse meg az alkotmányjogi panaszomban támadott alkotmányellenes végzéseket.**

2023. július. 07.

Tisztelettel

Dárdai Péter indítványozó